

РЕШЕНИЕ

№ 23413

гр. София, 10.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12537** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Делото е образувано по жалба на А. С. (А. S.), Република Т., [дата на раждане], притежаващ паспорт серия № U25402009, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, чрез адв. Н. Р. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") № IST25023047V. от 07.11.2025 г., издаден от А. З., съветник консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т., на основание чл.10, ал. 1 т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ. Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Оспорва мотивите за отказ по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.23 от ЗЧРБ и твърди липса на изложени конкретни фактически основания по тях. Счита, че отговаря на законовите изисквания за издаване на виза тип "D", вкл. при доказани цел и условия на пребиваването в Република България, при представяне на всички изискуеми документи за получаване на виза вид "D". Сочи, че е получил разрешение за работа в Р.България. Липсата на конкретни мотиви за отказа пречатствала правото му на защита. Твърди, че с него се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 6 и чл.13 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). Претендира се отмяна на акта и връщане на преписката на административния орган за издаване на виза.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Ответникът - съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., не се явява, не се представлява.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка

на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № 25023047/06.08.2025 г. /л. 9/ жалбоподателят А. С., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р.Т. е подал в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т., искане за издаване на виза тип "Д" с посочена причина за посещението – „работа“.

На 31.10.2025 г. е постановен обжалваният отказ за издаване на виза „Д“ от съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Т.. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 23 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено лицето: „заявления от страна на апликанта адрес на пребиваване на база сключен договор за наем с Я. Н. С. е [населено място] местност „Г. кладенец“ 5 е сграда от 55 кв.м. с предназначение друг вид сграда за обитаване, на който адрес са регистрирани общо 6 лица турски граждани в качеството им на кандидати за виза за пребиваване Направената адресна регистрация е формална и фиктивна. Установени са явни разминавания в подписите положени от кандидата за виза в представените трудови договори". Отказа за издаване на виза е бил е връчен на жалбоподателят на 07.11.2025 г.

По реда на чл. 192 от ГПК по повод протоколно определение на съдът, в провело се открито съдебно заседание състояло се на 10.03.2026 г. е докладвано становището на ДА“НС“, във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявлението на А. С. за издаване на виза на 27.11.1982 г. Като становището рег. № RB 202001-001-03-М-6-3634 от 09.10.2025 г. на ДА“НС е приобщено, като доказателства по делото.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима. Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателят на 07.11.2025 г., а жалбата до съда е подадена на 20.11.2025 г. Съдът приема, че жалбата срещу отказа е в срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 43 ЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира за засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателят претендира засягане правото и закрепено в чл. 6 и чл.13 ЕКЗПЧ.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г.(л.22) на министъра на външните работи. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза. Представена е заповед № 6/13.03.2025 г. на генерален консул на Р.България в [населено място] Р.Т., с която завеждащ консулската служба А. З. е упълномощен да издава визи /л. 20/

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с приета с Постановление № 198 на Министерския съвет от 2011 г., (обн., ДВ, бр. 55 от 2011 г.; изм. и доп., бр. 60 от 2014 г., бр. 57 от 2015 г., бр. 5 и 27 от 2019 г., бр. 62 от 2021 г., бр. 36 от 2022г. и бр. 4 от 2025г.)./Наредбата/. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. При отказ се издава формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение №7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ. Видно от

заявлението, жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д" с цел „работа“, като е посочил адрес на пребиваване в [населено място] местност „Г. кладенец“ 5.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ които гласят следното:

- т. 17 отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

- т. 23 е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

От така посочените правни основания очевидно фактическите основания на постановеният отказ са свързани с документите представени от апликанта които не са оспорени от страната, както и обстоятелства, че чужденеца не доказва достоверно целта на заявеното пребиваване.

С оглед доказателства по делото настоящият състав приема, че административният орган не е обосновал извода си за наличие на обстоятелства по чл.10, ал. 1, по т. 17 и т. 23 от ЗЧРБ посочени в обжалваният административен акт.

Съгласно чл. 35 АПК, индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В случая завеждащ съветник-консул в Генералното консулство на Република България в [населено място], Р.Т. е издал обжалвания отказ без да стори това.

От изложените в мотивите на обжалвания отказ обстоятелства нито едно не може да бъде отнесено към хипотезите, предвидени в посочените т. 17, т. 23 от ал. 1 на чл. 10 от ЗЧРБ, според която се отказва издаване на виза, когато са налице документи с невярно, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Такива обстоятелства не се установяват и от приетите становища на началника на сектор "Миграция" при МВР и ДА“НС“. В справката на агенцията /ДА“НС“/ подробно е изследван въпроса относно дискриминационни условия относно обявата на работа, касаеща владението на чужд език, но обсъжданите обстоятелства са неотносими към издаване на процесният акт и не могат да послужат като мотиви. Също засегнати са обстоятелства, касаещи истинността на документи по преписката, но не са посочени конкретно кои документи са неистински.

От доказателствата по делото безспорно се установява, че лицето има разрешен достъп до пазара на труда в Р.България.

Настоящият състав следва да посочи, че с компетентност да предоставя достъп до пазара на труда разполага Агенция по заетостта, която следи за спазване на специалните изисквания по чл. 7, ал. 1 и чл. 8, ал. 1 от ЗТМТМ, едно от които е и сключен трудов договор с местен работодател (чл. 5, ал. 1, т. 1 от ЗТМТМ). Агенция по заетостта е предоставила становище за наличие на основание да предостави достъп до пазара на труда на жалбоподателя А. С. по смисъла на чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, след проверка и спазване на изискванията на ЗТМТМ. За тези обстоятелства освен управителят на дружеството „Арйа Транспорт“ ЕООД е бил уведомен и директора на дирекция консулски отношения при МВнР. В тази връзка настоящият състав следва да посочи, че обжалваният отказ е немотивиран като и, че ТР № 16/75г., на ОСГК на ВС допуска възможност фактическите основания за издаване на акта да са изложени и в други подготвителни документи по издаването му, но това не е направено в настоящия случай.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че представеното становище от ДА“НС“ не съставляват такъв "друг" документ по смисъла, вложен в ТР № 16/31.03.1975г. на ВС, ОСГК, който да може да замести мотивите към отказа. По отношение на изложеното в оспорения отказ

за издаване на виза, касаещ валидността на представеното от апликанта свидетелство за съдимост в ЗЧРБ и посочената по-горе Наредба липсват норми, свързани със срока на валидност на отделни документи, които следва да бъдат депозирани от лицето което иска издаването на виза. Ако административният орган е констатирал в хода на производството по ЗЧРБ за издаване на виза на нередности по документите е следвало да укаже на апликанта, да ги отстрани в определен срок, след което да постанови своя административен акт, което не е било направено.

По изложените съображения настоящия съдебен състав на съда приема, че акта е немотивиран. Спазването на изискванията за форма на акта е от съществено значение, тъй като пречат както правото на защита на засегнатото от него лице, така и съдебния контрол за наличието на предвидените от материалния закон условия за отказ, поради което представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по чл. 146, т. 2 от АПК.

По изложените съображение, оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване е незаконосъобразен на основание чл. 146, т. 2, т. 3 и т. 4 от АПК, поради което следва да бъде отменен, като преписката следва да бъде изпратена на ответника за издаване на мотивиран административен акт, с който да се произнесе по подаденото на № IST25027127V/12.09.2025 г. от А. С. искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид "Д", при съобразяване на изложените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По разностките:

С оглед изхода на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, на жалбоподателя се дължат разноски 10.00 лв. /5.11 евро/ за държавна такса.

Воден от горното, Административен съд София- град, Трето отделение, 70-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. С. (А. S.), Република Т., [дата на раждане] , притежаващ паспорт серия № U25402009, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 1, чрез адв. Н. Р., отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид "D") № IST25023047V от 07.11.2025 г., издаден от А. З., съветник консул при Генерално консулство на Република България в И., Република Т..

ВРЪЩА делото като преписка на съветник-консул при Генерално консулство на Република България в [населено място], Република Т., за ново разглеждане на подаденото от А. С., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р.Т., заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване /виза вид "Д"/, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на А. С., гражданин на Република Т., [дата на раждане] в Р.Т., разноски по делото в размер на 5,11 евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: